

ÎNDRĂZNEALA DE... A ÎNDRĂZNI!

Recenta performanță a televiziunii noastre (omniprezentă la fenomenul sportiv) de a transmite din „capitala olimpică” returul jocului Bayern München — Steaua, ne-a prilejuit, pe lângă unele satisfacții, și reflecții de o extensie mai largă. Să ne explicăm: asistând la lupta, am spune, eroică, a apărării steliste cu atacul bavarez și ascultând și comentariul din care se degaja o oarecare (aproape justificată) automulțumire cu acel 0-0, de parcă acest scor alb ducea la calificare și nu la eliminare... ne-am gândit fără să vrem la o anumită optică, căreia i-am fost tributari ani îndelungați.

După joc și relatare se părea că toată lumea era mulțumită. Unii cu calificarea, iar ceilalți cu rezultatul, pentru că oricum, Steaua păreașă competiția fără înfrângere... Pe măsură ce treceau minutele însă, se năstea firesc întrebarea: **de ce nu încearcă Steaua să atace mai viguros**, nu numai prin câte un atac răzleț și subțirel, purtat cînd de Tătaru, cînd de Iordănescu? Această abordare a jocului de către Steaua, mai ales din final determinată și de o insuficientă pregătire fizică, ne-a împins judecățile pe un plan mai complex. Se știe că o înfrângere echipei românești au fost handicape în confruntările internaționale de anumite complexe, datorită unor cauze arhicunoscute (lipsă de contacte, lipsă de palmares, o anumită supraapreciere a echipelor străine) și implicit în egală măsură subaprecierea forțelor noastre și altele.

Dar căutările îndelungate precum și un șir de măsuri mai de prafunzime luate în fotbalul nostru, precum și largirea contactelor internaționale, au dus la anumite acumulări calitative și printre altele și la lichidarea în mare măsură a nefastelor complexe de inferioritate.

„Momentul Wembley”, Lausanne, Atena, Stuttgart și „El Mundial” aveau să pună capăt în măsura aprecierilor acestei stări la nivelul echipei naționale. Fotbalul nostru a demonstrat că știe să îndrăznească (poate încă în insuficientă măsură). Au urmat alte momente denumite Feyenoord, C.F. Barcelona și altele la nivelul cluburilor și în mare măsură situația s-a ameliorat simțitor și aci.

Efectele maturizării competiționale au început să se extindă (și acesta este un simptom extrem de pozitiv) și pe plan intern, în campionatul național. Să amintim numai câteva asemenea recente „momente”: jocurile Dinamo București—C.F.R. Cluj, Rapid—F. C. Argeș, F.C. Argeș—Steagul roșu, „U” Cluj — A.S.A. Tg. Mureș (poate nu sînt cele mai semnificative, dar nu aceasta este important). Aceste simptome lasă să se întrevadă o schimbare de optică, o descătușare a echipelor noastre de desueta concepție a jocului de acasă și a celui în deplasare.

Practica ne dovedește însă că, totuși, criteriul de decantare a unei echipe mature, experimentate, de una modestă, mediocră rămîne **VALOAREA JOCULUI DIN DEPLASARE**. O scurtă privire asupra rezultatelor din sferturile de finală ale cupelor europene ne va edifica pe deplin. Ajax învinge echipa „tunarilor” (Arsenal) chiar la Londra și se califică în semifinale. Steaua roșie Belgrad pierde acasă cu Dinamo Moscova, dar face meci nul în retur. Ferencváros pierde acasă cu 2-1, dar câștigă în deplasare cu 7-5! Și ar mai fi de citat și alte cazuri printre care nu putem omite U.T.A. care a părăsit (ca și Steaua, de altfel) cu demnitate competiția.

Dar... pornind de la declarația de mult bun simț a antrenorului emerit Dumitrescu, care spunea printre altele: „**imi pare bine că prin acest 1-1 echipele care ne vor urma vor avea un alt start psihologic**”... ne gândim că în mare măsură această schimbare calitativă se putea manifesta mai pregnant chiar și în aceste jocuri, cu tot handicapul lipsei de sezon oficial.

Credem că după atâtea contacte cu echipe valoroase străine, care au sporit **experiența competițională** a echipelor noastre, nu mai este cazul să avem complexe, chiar dacă numele echipelor respective sînt aureolate (noi credem că în mare măsură, nu numai de rezultate, ci și de modul de prezentare a lor în presă).

De aici trebuie trase toate învățămintele. Deocumdată confruntările, chiar cele de acasă (care ne-au găsit insuficient pregătiti), ne-au demonstrat că „**dracul nu-i chiar atât de negru**” și cu o **pregătire fizică mai bine pusă la punct și cu un dram de îndrăzneală în plus, alta ar fi fost situația**.

De fapt, aceste lucruri nu reprezintă o noutate deoarece în ultimii ani, la toate reuniunile federației cu antrenorii, s-a atras atenția și s-au dat indicații pentru intensificarea antrenamentelor, pentru sporirea capacității de efort, ca o condiție majoră a realizării cerințelor fotbalului modern.

Problema rămîne deschisă în continuare, ea suportînd încă suficiente ameliorări. Dar, nu putem să nu consemnăm și faptul că avem încă slăbiciunea de a vorbi prea mult despre alții (la superlativ) și prea puțin despre noi, creînd (sau menținînd) astfel **complexe ce se cer înlăturate cu hotărîre**, ca un deziderat al afirmării depline a fotbalului românesc, mai ales acum cînd sîntem în pragul unui sezon plin de răspunderi.

I. B.

PROBLEMA DE FOND RĂMÎNE DESCHISĂ...

Nu cunosc în amănunt tehnica aceluși remarcabil 0-0 obținut de Steaua la München. Am văzut, în schimb, meciul Tottenham — U.T.A. Pe „stadionul pîntenilor”. Și Arsenal-Ajax pe cel al „tunarilor”. Serii aceste rînduri cu intenția de a părăsi stereotipul „rezultatului onorabil”, pentru că, oricum, problema de fond rămîne deschisă.

Dacă adaug cele 180 de minute ale meciurilor U.T.A. — Tottenham (Arad) și Steaua — Bayern (București), aș putea spune că în cele șase ore de fotbal internațional am putut surprinde cele trei atitudini esențiale ale echipelor. 1972 față de soccerul modern.

Prima ar fi atitudinea englezească, bazată pe forță, viteză și tenacitate, cu foarte rari excepții de virtuozitate tehnică. O atitudine normală, dacă vrei, pentru un soccer care, în cel puțin 30 din cele 40 etape ale campionatului, își joacă partidele pe terenuri grele, sub un cer de plumb care invită la simplitate tehnică: o simplitate pîndită mereu de pericolul simplismului, așa cum s-a împlinit în partida Arsenal — Ajax.

A doua ar fi atitudinea noastră (și nu numai a noastră), bazată pe versatilitate tehnică, pe ecoul favorabil pe care îl are epigrama fetei în rîndurile iubitorilor fotbalului,

dornici de rezultate spirituale, chiar cu sacrificarea mijloacelor de fond. În sfîrșit, a treia atitudine este cea reprezentată de Ajax, bazată pe o sinteză în care forța și tenacitatea

TOTTENHAM—U.T.A.
1-1 (0-0)

AU MARCAT: DOMIDE (min. 62) și COATES (min. 90).

Stadion WHITE HART LANE; Iluminatie excelentă; spectatori, 30.170.

TOTTENHAM: Jennings — Evans, Knowles — Coates, England, Beal (Neighbour) — Gilzean, Perryman, Pratt, Peters, Morgan.

U.T.A.: Vidac — Birău, Lețer, Pojoni, Popovici — Petrescu, Broșovschi — Sima, Domide, Kun, Both.

A arbitrat corect FERNANDO DOS CAMPOS (Portugalia).

sînt elemente absolut indispensabile și — așa spune — de platformă. Pe această platformă se ridică esafodajul tehnic, necesar înfrîngerii atleților englezi pe de o parte, și a versatilității, pe de altă parte.

În acest început de primăvară e bine, cred, să ne astupăm urechile, pentru a nu auzi „cîntecul de sire-

DOAR APĂRAREA STELISTĂ A FOST ELOGIATĂ

Faptul că toată lumea (conducători și jucători de la Bayern, precum și cronicarii de specialitate) a fost rezervată în ce privește pronosticurile înaintea meciului cu Steaua — s-a dovedit întemeiat miercuri seară pe stadionul arhimplin (peste 40.000 de spectatori) de pe Grünwalder Strasse. Însăși Lattek, antrenorul mîunchenezilor, și-a văzut confirmate impresiile și previziunile făcute public după partida de la București. El declarase: „Cu acest 1-1 nu avem calificarea în buzunar. Trebuie să mai luptăm pentru ea și la München pentru că Steaua este o echipă bună și în două săptămîni are timp, ca și noi de altfel, să se pună și mai bine la punct”.

Adevărul este că Bayern a dorit mult o victorie — care să le continue pe cele din campionat — și a luptat cu deosebită energie pentru a o obține, cum de altfel cred că telespectatorii români au remarcat pe micul ecran sau au dedus din transmisiile radiofonice. Roth, Höness, Kratzenhausen și mai ales Gerd Müller, tunarul de 29 de goluri în 25 de partide, au exercitat o puternică presiune la poarta lui Coman, au încercat diferite manevre, pîrînderi rapide sau șuturi de la distanță, dar totul a fost zadarnic. Au avut în față o echipă și mai ales o linie de apărare care a făcut zid în fața porții, acționînd organizat și intervenînd cu un calm care l-a scos din sărite și pînă la urmă l-a enervat pe jucătorii localnici, astfel că cele 90 de minute de luptă acerbă s-au încheiat fără goluri, și cu un rezultat de egalitate, ceea ce pentru Steaua constituie o bună performanță. A fost eliminată în sferturi fără să fi fost învinsă — și nu-l puțin lucru în fața unei echipe ca Bayern — și numai printr-o prevedere regulamentară (golul înscris în deplasare socotit dublu).

Meciul de miercuri a fost foarte dificil pentru Steaua, așa cum se anticipa. Greul l-a dus apărarea, în care, în special, Hălmăgeanu, Coman, Smarandache și Vigu (cu ex-

cepția a 10-15 minute de cădere în repriza a doua) au fost vedetele remarcate de gazde și specialiștii străini prezenți la meci. Cînd spun asta mă gîndesc la antrenorul echipei olimpice a Danemarcei, STRITTICH, și secretarul general al federației daneze, HYLDSTRUP, acesta din urmă venit în calitate de observator U.E.F.A. Dar, ambii au urmărit jocul echipei

BAYERN MÜNCHEN—
STEAUĂ 0-0

Stadion GRÜNNWALDER STRASSE; Iluminatie excelentă; spectatori, peste 40.000.

BAYERN: Maier — Hansen, Bretnor, Schwarzenbeck, Beckenbauer, Roth, Krauthausen, Zobel, Gerd Müller, Höness, Sühnholz.

STEAUĂ: Coman — Sătmăreanu, Smarandache, Hălmăgeanu, Cristache — Negrea Vigu — Pantea, Tătaru, Iordănescu, Ștefănescu.

A arbitrat bine J. KRNAVEC (Cehoslovacia).

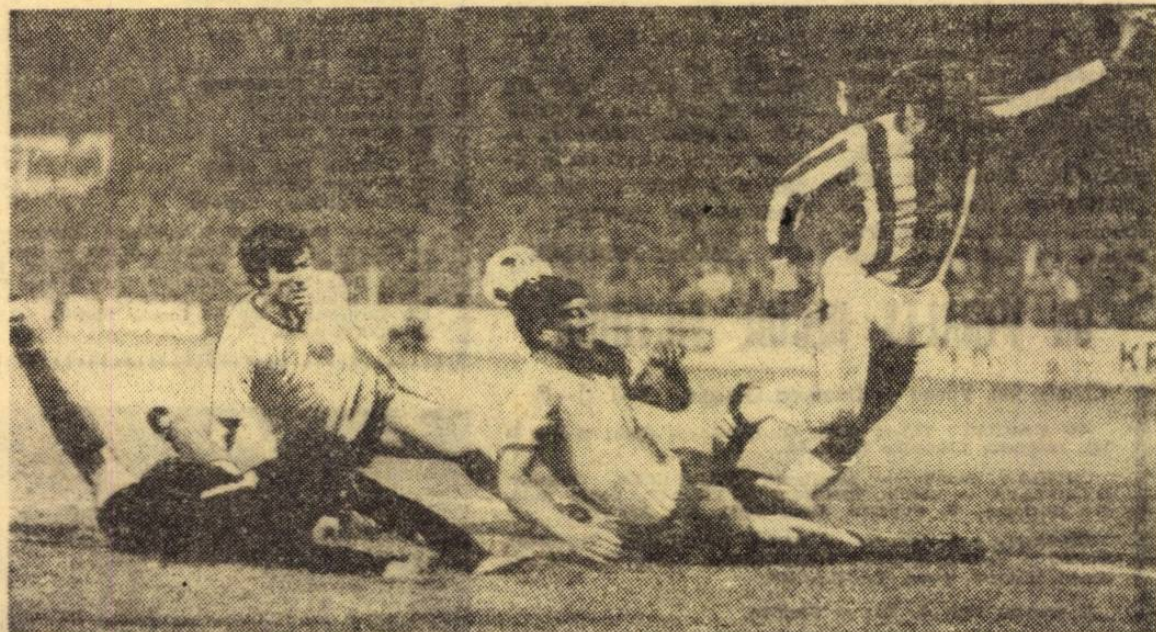
Steaua în vederea jocului retur cu „olimpicii” români de la București. Revenind la echipa noastră, trebuie să subliniez ceea ce nu a mers — cu tot efortul mijlocașilor — a fost contraatacul pe care au contat antrenorii V. Stănescu și Gh. Constantin. Iordănescu nu este însă complet pus la punct, dar a făcut față, pe cît posibil, jocului iar Tătaru nu l-a mai fost perechea obișnuită în combinațiile bazate pe „un-doi-uri, s-a lăsat antrenat, ca și Pantea, de tendința de a juca mai retras. Pe lângă aceasta, atacul i-au fost trimise multe mingi pe sus, la

care gazdele erau net superioare ca — de altfel — și în privința unor calități fizice excelent dezvoltate: o mare mobilitate (au fost întotdeauna primii la minge), viteză de joc și forță. Dacă în privința tehnicii sau a tacticii se mai poate discuta, în schimb în ce privește pregătirea fizică, atletică nu: mîunchenezii sînt superiori net, mai ales față de atacanții noștri.

La München am avut de fapt confirmarea observațiilor făcute la jocul de la București în această direcție, a unei pregătiri atletice complete, a cărei lipsă constituie un handicap pentru echipele noastre în înfrîngeri de genul celui cu Bayern, în care doar apărarea, formată din jucători cu gabarit, a Stelei, a putut duce cu succes o luptă epulzantă cu asalturile masive și repetate la un moment dat ale formației lui Beckenbauer.

În general, echipa noastră a confirmat temerile adversarilor săi, Sepp Maier, portarul, de pildă, mi-a spus după meci: „A fost așa cum ne-am așteptat. Steaua s-a dovedit o echipă dificilă și din rîndurile ei am remarcat pe Hălmăgeanu și Vigu. Sînt mulțumit că ne-am calificat”. H. Roth, din secția de propagandă a comitetului olimpic vest-german, ne-a declarat: „Nu am văzut nici o echipă din campionatul nostru care să oblige la atîta efort pe Bayern așa cum a făcut-o Steaua”. Antrenorul V. Stănescu a fost scurt, dar precis: „Apărarea a mers, contraatacul nu. Și așa însă, sînt mulțumit de echipă. A luptat pînă la epuizare pentru un rezultat demn într-un joc de miză”. În fine, o apreciere a observatorului U.E.F.A., HYLDSTRUP: „Un meci, tipic de cupă, de mare luptă, în care nu am așteptat spectacol. Echipa noastră și-a apărut șansele cu energie, dar sportiv”.

Petre GAȚU

O imagine a energicei lupte duse de apărătorii români. Coman a respins balonul, Sühnholz a reluat și a tras, dar prompt, ca în tot jocul, Smarandache i-a blocat șutul printr-un atac prin alunecare. În spatele lui, Sătmăreanu.

CUPELE EUROPENE AU AJUNS LA SEMIFINALE

Rezultatele din „sferturi”

„CUPA CAMPIONILOR EUROPEI”

AJAX—Arsenal 2-1 și 1-0

CELTIC—Ujpesti Dozsa 2-1 și 1-1

INTERNATIONALE—Standard Liege 1-0 și 1-2

BENFICA—Feyenoord 0-1 și 5-1

„CUPA CUPELOR”

BAYERN MÜNCHEN—Steaua 1-1 și 0-0

DINAMO MOSCOVA—St. roșie Belgrad 2-1 și 1-1

GLASGOW RANGERS—Torino 1-1 și 1-0

DYNAMO BERLIN—Aarvidaberg 2-0 și 2-2

„CUPA U.E.F.A.”

WOLVERHAMPTON—Juventus 1-1 și 2-1

FERENCVAROS—Zeleznicear 1-2 și 7-5

TOTTENHAM—U.T.A. 2-0 și 1-1

MILAN—S. K. Lierse 2-0 și 1-1

Semifinalele

CUPA CAMPIONILOR EUROPEI

Ajax — Benfica

Internationale — Celtic Glasgow

CUPA CUPELOR

Dynamo Berlin — Dinamo Moscova

Bayern München — Glasgow Rangers

CUPA U.E.F.A.

Tottenham — Milan

Ferencváros — Wolverhampton

Turul la 5 aprilie, returul la 17 aprilie.

Ioan CHIRILA